

lesarabrøv

Aftursvar til Óla Breckmann:

Óli Breckman! Sjálvt Glistrup hevði helst rodnað

«Fólk, sum hava ein hægri ókonomiskan moral, rættartilvitan og sum halda fast um egnar ognir, samstundis sum tey respektera tær hjá øðrum menniskjum, kalla hetta stigið til vinstu við heilt øðrum heiti. Hampafólk kallar slíkt fyrri tjóðstøku og stuldur.»

Rætt gitti tú, Óli Breckman eigur citatið omanfyri. Tað er niðurstøðan í einari »politiskari« viðmerking til eina grein í Sosialinum fyrri

stuttum um nýggju stevnuskránni hjá danska javnaðarflokkinum og landsfundin hjá hesum sama flokki.

Eg kann ikki annað enn fegnast um, at Ó.B. hevur hildið frásøgnina vera so týðningarmikla, at hann hevur tikið hana og tankarnar í henni til viðgerðar.

Men sum vanligt er í politisku skrivning Ó.B.'s viðgerð hann hvørki evni skilgiga ella grundar skrivningina á sannleikan. Hann argumenterar ikki, men

sleingir bert frá sær pástandir. Eins og ofta fer Ó.B. lætt um veruleikan og viljeðir til lesaran.

Við øðrum er viðmerkingin hjá Ó.B. litið undirbygd. Hon kennist tí bæði tápulig og barnslig. Tað skuldi í sjálvum sær verið nóg mikið til at tagt, men tá Ó.B. er so grovur, er tað skeivt móti javnaðarhugsjónini at lata viðmerkingina fara óátalaða framvið.

Ó.B. vísir enn einaferð sitt illdæmda asosiala andlit. Ja, greinin hevur eitt so fasistiskt undirrák, at sjálvt Glistrup hevði helst rodnað. Og starvsbróðurin hjá Ó.B., blaðstjórin á høggrasinnuð, hálfasistiska vikublaðnum Minut hevði gloypt hesum í heilum liki eins og einum søtum bita. Vælgagnist!

Tað er annars vert at leggja til merkis, at Ó.B. ongantið í tvey-ára blaðstjóra skeiði sínum hevur kunna luttikið ella lagt upp til eitt sakligt, konstruktivt kjak.

Harafturimóti hevur hann verið djárvur at gjørt álóp á persónar og rørsul. Slongt frá sær pástandir. Ferð eftir ferð reingir hann veruleikan. Manipulerar við tølum, soleiðis at tann vanligi dagblaðslesarin bart út verður skeivt informeraður — lumpaður. Ó.B. hevur borið fram rangar útrokningar av tølum og hagtølum, ið hava verið rættaðar av øðrum, uttan at hann hevur umborið seg mótvægis lesarunum ella á annan hátt latið við seg komið. Tað kann ikki

sigast annað, enn at hann hevur stóra virðing fyrri lesarunum.

Hugtakið blaðetikur liggur langt frá hansara meginreglu. Eg giti, at mangur setur eitt stórt spurnartekin við hansara kompetansu sum blaðstjóri — samfagsins samvitska.

Hann hevur lagt sær eina við ikki at referera rætt, men harafturimóti at reingja, soleiðis at tað passar í hansara bukkuspanni, ið hvuldar verða yvir persónar, rørsul við aðrari áskoðan og tað almenna við tóttum millumbilum. Og so skal hann eistast fyrri at vera barnauppallari — orsaka — ungdomsuppalari. Pedagogur á hægri stigi! Mong stúrsa við.

Og so skrivur hann so yvirlegin: »Fólk, sum hava ein hægri ókonomiskan moral...« At hann dattar sær at tosa um moral í heila tikið. Og enntá um hægri ókonomiskan moral — sum fólkafloksmaður. Eg skal ikki lasta Ó.B. fyrri tað, sum hansara floks-politisku undangongumenn avrikaðu, men vit kunnu bara leita 25—30 ár aftur í tíðina, tá føroyingar av álvára fingi ein lærara av ókonomiska morali — orsaka — hægri ókonomiska morali fólkafloksmanna. Lat tað fara. Men verið tykkum!

Til sjálva greinina. Ó.B. bart út lýgur, tá hann skrivur: »... at landsfundur donsku javnaðarmanna hevði samtykt, at flokkur teirra skuldi ota seg eitt stig til

vinstu, at hann skuldi virka fram ímóti tjóðartøku av framleiðslutólunum og samfagsvirðum annars.»

Í frásøgnini í Sosialinum stóð ikki við einum einasta orði tjóðartaka, uttan í brotinum um at jørðin stigvist verður samfagsogn. Heldur ikki samtykti flokkurin at ota seg til vinstu. Tað er nakað, sum politisku eygleiðararnir (nakað nóg meira sakligir og vitandi enn Ó.B.) gera metingar um.

Harafturimóti varð sagt, í frásøgnini, at stevnuskráin slræ bart út fast, at strið arbeðararørsulunar fyrri fólkaraði (demokratiið, gr.skr.) og sosialum rættvissi er ikki at enda komið, fyrr enn ognarrætturin til framleiðslutólina er felags.

Men meira enn ein vegur er gongdur til fullt demokrati — felagsogn! Teir flestu javnaðarflokkar hava ikki tjóðartøku av framleiðslutólunum sum heild í stevnunum sínum bert fyrri at tjóðartaka. Fleiri javnaðarflokkar, m.a. tann danski, ynskja at ganga leiðina gjøgnum ókonomiskt demokrati ella gjøgnum idnaðarligt demokrati.

Sambært ØD-hugsjónina, sum ongastaðni enn hevur funnið sína fastu og endaligu legu, fáa tey arbeðandi part í tí virðisøking, sum tey sjálvi eru við til at skapa. Tey fáa stigvist iognarrætt og avgerðarrætt.

Men sjálvandi eru tað peningasterkar fyrirkur og stovnar, ið hava eina

avgerðandi ávirkan á samfagsgongdina og peningaliga streymin í samfagnum og tí hava so stórt vald, at flestu sosialistar ynskja tær og teir tjóðartiknar.

Ó.B. kallar tað tjóðstøka og stuldur. Men hvør skapar virðni, Óli. Er tað eigarin — kapitalisturin ella tey arbeðandi? Eg haldi, bart út sagt, at tú ert ikki greiður yvir tað, tá tú skrivur:

»Nú krevur hesin hópurin av teoretiskum snúlarum av tjóðvirðislikamunum (umher javnaðarmálburðin), at leiðsla teirra tjóðartekur oð samfagsvirðni, sum onnur enn tey sjálvi hava skapt og tí eiga, og sum alt samfagsgið livir av.«

Hvørji eru hesi onnur? Eru tað ikki tey arbeðandi? Ella er tað virkið eigarin, útgerðarmaðurin og stjórin, sum kanska einaferð legði grundarlagið við nøkrum spardum, læntum ella arvaðum krónum? Er tað hann, sum hevur skapt alt?

Vit kunnu bara taka eitt heimligt dømi, tá grundarlagið verður lagt undir eitt stórri fiskifar. Eginpeningurin er vanliga í mesta lagi 10—15 prosent, meðan skattgaldarinn yvir landskassan letur ein stuðul upp til 25—35 prosent. Restin er lán, sum eigarin (nú eru tað tibetur kanska oftast fleiri eigarar ella skipsmannin sjálf, sum eigur farið) skal afturrinda.

Men hvør ger hann ella teir forar fyrri at afturrinda lán o.a. Jú, tey arbeðandi. Tey skapa virðni. Men verður arbeðsmaðurin/fiskimaðurin nakrantíð eftirspurdur. Hevur hann nakra meðávirkan í tí

HITABYLGJAN

Tá Sosialurin, merkverdið nokk, ikki hevur havt nakað ummæli av sjónleikinum »Hitabylgjan«, er tað mær vónandi loyvt at fáa hesar fáu reglur við í blaðið.

Tað er sjáldan, vit fáa tað upplivisi, tað var at koma í Sjonleikarhúsið hesuferð. Ikki bert tær ytru umstøðurnar vóru broyttar til tað betra, (tó at teir gótt kundu brúkt dustklútni til loftslampurnar) — men her sóu vit ein sjónleik, sum hvørt manskykt fatar, fær nakað burtúr, fær nakað at teinkja yvir. Ein sjónleikur, sum kemur øllum við í hesum tíðum... nei, eg tori ikki at siga hvørjum tíðum, fyrri ikki at verða lýst í bann. Sjálvsagt hevði sjónleikurin ikki havt ein boðskap so týðiligan, um ikki tey, sum spæla hann, høvdu verið so framúr. Eg veit ikki, men her tykist, sum um hvør einkultúr

spælari hevði næstan eitt annað lag, enn vit vanliga siggja. Ella um venjingin hevur verið ein heilt onnur.

Men her var so væl spælt, sum vit sjáldan siggja. Og her vóru øll eyðsýnliga væl uppløgd til at spæla.

Tað skulu tit øll hava hjartans tækk fyrri, tí tað kann ikki vera tespuligt at vera amatør sjónleikari og samstundis hava sitt dagliga starv, tí kravið til leikaran er sum til tann professionella.

Øll tit, sum spældu, tit hava fortjent alt tað, sum man leggur í eina buket av vænastu rósum. Men blaðið kemur vónandi við tí meira professionella ummælinum.

P.

P. S. Bara tað at siggja Albert Joensen spæla tann gamla abban var »eina messu verd.«

motor-teigurin

Tríggjar ferðir OPEL

Komandi ár kemur Opel á marknaðin við trimum nýggjum modellum. Hesi nýggju modellini eru: Commodore, Monza og Senator. Hesir tríggir bilarnir vóru fyrstu ferð framvistir alment á tí stóru bilmessuni í Frankfurt fyrr í heyst, men koma tó ikki á marknaðin fyrr enn einaferð í 1978.

Tann nýggi Commodore er at siggja til, ein

skreytútgáva av Rekordinum. Motorurin verður ein 6-cyl. 2,5 litra radmotorur, sum eisini hevur verið nýttur í gamla Commodore.

Senator og Monza verða framleiddir við 3-litra motor uppá 180 HK/DIN, og koma hesir seinnu at liggja í einum prisklassa langt omanfyri t.d. Rekordin.

Opel Commodore — Ein 6-cyl. skreytútgáva av Rekord